

Księga Daniela - numer sto dziesięć

Potrójny sojusz Rzymu: odsłonięcie proroczego znaczenia trąb w Apokalipsie

Jeff Pippenger
2024-03-01

Islam związany z pierwszym i drugim Biada z dziewiątego rozdziału Apokalipsy przedstawiał sąd, który spadł na Rzym. William Miller nazywał trąby „szczególnymi sądami”, które spadły na Rzym, lecz nie dostrzegał współczesnego Rzymu jako potrójnego sojuszu, który prowadzi świat do Armagedonu. Uriah Smith uznał, że trąby przedstawiały Boży sąd nad Rzymem, a piąta i szósta trąba (pierwsze i drugie Biada) były sądami nad Kościołem katolickim.

„Dla omówienia tej trąby ponownie sięgniemy do pism pana Keitha. Autor ten trafnie stwierdza: »Wśród interpretatorów trudno znaleźć równie jednolitą zgodność w odniesieniu do jakiegokolwiek innej części Apokalipsy, jak tę dotyczącą zastosowania piątej i szóstej trąby, czyli pierwszego i drugiego „biada”, do Saracenów i Turków. Jest to tak oczywiste, że trudno to źle zrozumieć. Zamiast jednego czy dwóch wersetów wskazujących na każdą z nich, cały dziewiąty rozdział Apokalipsy, w równych częściach, poświęcony jest opisowi obu.«”

"Imperium Rzymskie upadło, tak jak powstało, wskutek podboju; lecz Saraceni i Turcy byli narzędziami, za sprawą których fałszywa religia stała się biczem odstępczego kościoła; i sąd piąta i szósta trąba, zamiast, jak poprzednie, być określane wyłącznie tą nazwą, nazywane są biadami." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Czego Miller i Smith nie dostrzegli w odniesieniu do trąb jako Bożego sądu nad Rzymem, to fakt, że te sądy zostały sprowadzone przez narzucenie kultu słońca. W roku 321 Konstancyntyn ustanowił pierwsze prawo niedzielne, a dziewięć lat później przeniósł stolicę z Rzymu do Konstancyntynopola, zapoczątkowując tym samym proces rozpadu Cesarstwa Rzymskiego. W jedenastym rozdziale Księgi Daniela pogański Rzym miał sprawować niepodzielne rządy przez "czas", co oznaczało trzysta sześćdziesiąt lat, od bitwy pod Akejum w roku 31 p.n.e. aż do roku 330, kiedy Konstancyntyn podzielił królestwo na Zachód i Wschód.

Wejdzcie w pokój nawet do najtłustszych miejsc prowincji; i uczyni to, czego nie uczynili jego ojcowie ani ojcowie jego ojców; rozdzieli między nimi łupy, zdobycze i bogactwa; zaiste, będzie obmyślał swoje zamysły przeciwko twierdzom, i to przez pewien czas. Daniela 11:24.

Przez te trzysta sześćdziesiąt lat Cesarstwo Rzymskie było w zasadzie niezwyciężone, lecz gdy stolica została przeniesiona na Wschód, sprawowanie władzy nad tak ogromnym imperium stało się już niemożliwe. Konstancyntyn próbował utrzymać kontrolę, dzieląc imperium między swoich trzech synów, ale to tylko pogłębiło rozpad dawnego imperium.

Gdy papież objął tron świata w roku 538, na trzecim soborze w Orleanie uchwalono prawo niedzielne. Tak więc w roku 606 Mahomet rozpoczął swoją proroczą posługę i symbolicznie przedstawiał trąbę, która miała być tym, co historycy określają jako „bicz na odstępczy Kościół”.

Historia pierwszego i drugiego biada, rozpoczynająca się wraz z posługą Mahometa w roku 606, zakończyła się 22 października 1844 roku, gdy zabrzmiała siódma trąba.

Drugie biada przeminęło; a oto trzecie biada nadchodzi rychło. I siódmy anioł zatrąbił; i rozległy się w niebie donośne głosy, mówiące: Królestwa tego świata stały się królestwami naszego Pana i Jego Chrystusa; i będzie królował na wieki wieków. Objawienie 11:14, 15.

W czasie pierwszych dwóch Biad Konstantynopol, stolica wschodniego Rzymu, został zdobyty w 1453 roku, a papieski Rzym na Zachodzie otrzymał śmiertelną ranę w 1798 roku. „Bicz odstępczego kościoła” doprowadził do upadku zarówno Rzym świecki, jak i religijny. Trójstronny sojusz Współczesnego Rzymu dopełni się wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych.

"Protestanci Stanów Zjednoczonych pierwsi wyciągną ręce ponad przepaścią, aby ująć dłoń spirytyzmu; sięgną ponad otchłanią, by ucisnąć ręce z potęgą Rzymu; a pod wpływem tego potrójnego związku kraj ten pójdzie w ślady Rzymu, depreczając prawa sumienia." Wielki bój, 588.

W tym czasie islam trzeciego biada wypełni sąd Boży nad Współczesnym Rzymem za narzucanie święcenia niedzieli, tak jak uczynił to z pogańskim Rzymem i papieskim Rzymem. W przypadku pogańskiego Rzymu posłużył się pierwszymi czterema trąbami, aby do roku 476 położyć kres rzymskim rządów w stolicy zachodniego Rzymu, gdyż po roku 476 żaden władca miasta nie był rzymskiego pochodzenia. Do roku 1453 piąta trąba islamu położyła kres rzymskim rządów we wschodnim Rzymie. Do roku 1798 papieskie rządy nad dawnym podziałem narodów Europy na dziesięć części dobiegły końca w historii szóstej trąby islamu. Upadek świeckiego królestwa Rzymu, zarówno na zachodzie, jak i na wschodzie, oraz religijnego królestwa Rzymu nastąpił w następstwie narzucenia pogańskiego kultu słońca.

Lud Stanów Zjednoczonych był uprzywilejowany; lecz gdy ograniczą wolność religijną, wyrzekną się protestantyzmu i udzielą poparcia papizmowi, miara ich winy się dopełni, a 'narodowa apostazja' zostanie zapisana w księgach nieba. Skutkiem tej apostazji będzie narodowa ruina. Review and Herald, 2 maja 1893 r.

Potrójne zastosowanie proroctwa określa charakter ostatecznego wypełnienia proroctwa na podstawie cech dwóch pierwszych wypełnień. 11 września 2001 roku nadeszło trzecie „Biada”. Początkowo nadeszło 22 października 1844 roku, gdyż trzecie Biada jest siódmą trąbą, a ta trąba zaczęła wówczas rozbrzmiewać. Lecz jak w przypadku starożytnego Izraela, współczesny Izrael wybrał bunt i sprowadził okres wędrówki po pustyni zamiast dokończenia dzieła. Czas pieczętowania trzeciego anioła został więc opóźniony, aż ponownie rozpoczął się 11 września 2001 roku.

"Przez czterdzieści lat niewiara, szemranie i bunt zamknęły starożytnemu Izraelowi wstęp do ziemi Kanaanu. Te same grzechy opóźniły wejście współczesnego Izraela do niebiańskiego Kanaanu. W żadnym z tych przypadków obietnice Boże nie były winne. To niewiara, światowość, brak poświęcenia i spory wśród ludu, który mieni się ludem Pana, trzymały nas przez tak wiele lat w tym świecie grzechu i bóleści." Wybrane poselstwa, księga 2, 69.

Bóg się nie zmienia i osądza według dostępnego światła. Współczesny Izrael miał więcej dostępnego światła niż starożytny Izrael, a dowiadujemy się, że „te same grzechy opóźniły wejście współczesnego Izraela do niebiańskiego Kanaanu”. Gdyby współczesny Izrael był rozliczany tylko ze światła, z którego rozliczano starożytny Izrael, wystarczyłoby to, lecz oni mieli więcej światła. Dlatego, jeśli to „te same grzechy” sprawiły, że „starożytny Izrael” błąkał się po „pustyni” przez „czterdzieści lat”, to nie tylko współczesny Izrael został w buncie z 1863 roku wygnany na „pustynię”, lecz równie pewne było, że tam umrą. Ich „grzechy” opóźniły dzieło trzeciego anioła aż do dziś.

Rzekł anioł: „Trzeci anioł wiąże, czyli pieczętuje, ich w snopy do niebiańskiego spichlerza”. Ta mała gromadka wyglądała na znużoną troskami, jakby przeszli przez ciężkie próby i walki. I zdawało się, jakby słońce właśnie wyszło zza chmury i zajaśniało na ich obliczach, sprawiając, że wyglądali zwycięsko, jakby ich zwycięstwa były już niemal odniesione. Wczesne Pisma, 88.

Te same grzechy, które wyгнаły starożytny Izrael na pustynię, skazując go na śmierć, opóźniły dzieło trzeciego anioła, który przybył 22 października 1844 roku.

„Po tym, jak Jezus otworzył drzwi Miejsca Najświętszego, ukazało się światło sabatu, a lud Boży został poddany próbie, tak jak niegdyś synowie Izraela, aby sprawdzić, czy będą zachowywać Boże prawo. Widziałam trzeciego anioła wskazującego ku górze, pokazującego rozczarowanym drogę do Miejsca Najświętszego niebiańskiej świątyni. Gdy przez wiarę wchodzą do Miejsca Najświętszego, znajdują Jezusa, a nadzieja i radość budzą się na nowo. Widziałam, jak spoglądają wstecz, przeglądając przeszłość, od proklamacji drugiego adwentu Jezusa, poprzez ich doświadczenia, aż do przeminięcia czasu w 1844 roku. Widzą wyjaśnienie swego rozczarowania, a radość i pewność znów ich ożywiają. Trzeci anioł rozświetlił przeszłość, teraźniejszość i przyszłość, i wiedzą, że Bóg rzeczywiście prowadził ich swoją tajemniczą opatrnością.” Wczesne pisma, 254.

Trzeci anioł jest aniołem pieczętującym i przybył 22 października 1844 roku, lecz jego dzieło zostało opóźnione przez te same grzechy, które sprawiły, że starożytny Izrael zginął na pustyni. Opóźnienie spowodowane buntem z 1863 roku było opóźnieniem dzieła trzeciego anioła, i dlatego pieczętowanie było utrudniane i opóźniane przez ponad sto lat.

[Księga Liczb 32:6-15, cytowane.] Pan Bóg jest Bogiem zazdrosnym, jednak cierpliwie znosi grzechy i występki swojego ludu w tym pokoleniu. Gdyby lud Boży postępował według Jego rady, dzieło Boże posuwałoby się naprzód, a poselstwa prawdy byłyby zanesione do wszystkich ludzi mieszkających na obliczu całej ziemi. Gdyby lud Boży Mu uwierzył i był wykonawcą Jego słowa, gdyby zachowywał Jego przykazania, anioł nie przyleciałby przez niebo z poselstwem do czterech aniołów, którzy mieli uwolnić wiatry, aby wiały na ziemię, wołając: Wstrzymajcie, wstrzymajcie cztery wiatry, aby nie wiały na ziemię, dopóki nie opieczętują sług Bożych na ich czołach. Ale ponieważ lud jest nieposłuszny, niewdzięczny, nieświęty, jak starożytny Izrael, czas zostaje przedłużony, aby wszyscy mogli usłyszeć ostatnie poselstwo miłosierdzia zwiastowane donośnym głosem. Dzieło Pana zostało zahamowane, czas pieczętowania został opóźniony. Wielu nie słyszało prawdy. Ale Pan da im okazję, by

usłyszeli i nawrócili się, a wielkie dzieło Boże pójdzie naprzód. Manuscript Releases, tom 15, 292.

11 września 2001 roku trzeci anioł ponownie przybył, a czas pieczętowania, który od buntu z 1863 roku był opóźniony, rozpoczął się na nowo. Było to przyjście islamu trzeciego biada, które jest także siódmą trąbą wyznaczającą początek czasu pieczętowania. Czas pieczętowania rozpoczął się wraz z przyjściem trzeciego anioła 22 października 1844 roku, gdy siódma trąba zaczęła rozbrzmiewać, lecz ta trąba została powstrzymana i opóźniona.

I anioł, którego widziałem stojącego na morzu i na ziemi, podniósł rękę ku niebu i przysiągł na Tego, który żyje na wieki wieków, który stworzył niebo i to, co w nim jest, i ziemię i to, co na niej jest, i morze i to, co w nim jest, że czasu już więcej nie będzie; lecz w dniach głosu siódmego anioła, kiedy zacznie trąbić, dopełni się tajemnica Boga, jak oznajmił swoim sługom, prorokom. Objawienie 10:5–7.

"Głos" siódmego anioła jest głosem anioła z osiemnastego rozdziału Objawienia, który zstąpił, gdy wielkie gmachy Nowego Jorku zostały powalone.

Potem ujrzałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; a ziemia została rozświetlona jego chwałą. I zawołał potężnym głosem: Upadł, upadł Babilon wielki i stał się mieszkaniem demonów, kryjówką wszelkiego ducha nieczystego i klatką dla każdego nieczystego i znienawidzonego ptaka. Bo wszystkie narody napiły się wina gniewu jej nierządu, a królowie ziemi uprawiali z nią nierząd, a kupcy ziemi wzbogacili się dzięki obfitości jej zbytków. Objawienie 18:1-3.

"Głos" potężnego anioła, który zstępuje, nakazuje aniołom, by wstrzymali cztery wiatry, które są przedstawione jako "wściekły koń", pragnący się wyrwać i nieść śmierć i zniszczenie na swojej drodze.

Aniołowie Boży wykonują Jego polecenia, powstrzymując wiatry ziemi, aby wiatry nie wiały na ziemi, ani na morzu, ani na żadne drzewo, aż słudzy Boży zostaną opieczętowani na swoich czołach. Widziany jest potężny anioł, wstępujący od strony wschodu (czy też wschodu słońca). Ten najpotężniejszy z aniołów ma w swojej ręce pieczęć Boga żywego, czyli Tego, który jedynie może dać życie, który może wypisać na czołach tych, którym ma być dana nieśmiertelność, życie wieczne, znak lub inskrypcję. To głos tego najwyższego anioła miał władzę rozkazać czterem aniołom, by powstrzymywali cztery wiatry, aż to dzieło zostanie dokonane i aż wyda on polecenie, by je uwolnić. Świadectwa dla kaznodziejów, 445.

Anioł, który nakazuje czterem aniołom powstrzymać wiatry, jest aniołem z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, który rozświetla ziemię Jego chwałą, a jego "mocny głos" jest głosem siódmego anioła.

A cóż za obraz został nam dany w rozdziale 7 Apokalipsy ku naszej rozwadze, pocieszeniu i zachęcie! Czterej aniołowie otrzymują polecenie, aby dokonać dzieła na ziemi. Lecz Ten, który wykupił świat, oddając siebie jako okup, ma nielicznych wybranych. Kto? Ci, którzy zachowują wszystkie przykazania Boże i mają wiarę Jezusa.

Uwaga Jana została zwrócona na inną scenę: „I ujrzałem innego anioła, wstępującego od wschodu słońca, mającego pieczęć Boga żywego” (Objawienie 7:2). Kim on jest? Anioł Przymierza. Przychodzi od wschodu słońca. On jest Wschodem z wysokości. On jest Światłością świata. „W Nim było życie; a życie było światłością ludzi” (Jan 1:4). To o Nim pisze Izajasz: „Albowiem Dziecię narodziło się nam, Syn jest nam dany; a władza będzie spoczywać na Jego ramieniu; a Jego imię będzie: Cudowny, Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Odwieczny, Książę Pokoju” (Izajasz 9:6). Zawołał jako Ten, który miał wyższość nad zastępami aniołów w niebie, do tych, którym dano szkodzić ziemi i morzu, mówiąc: „Nie wyrządzajcie szkody ziemi ani morzu, ani drzewom, aż opieczątujemy sługi Boga naszego na ich czołach” (Objawienie 7:2, 3).

Oto boskość i człowieczeństwo zjednoczone. Czterem aniołom dany jest rozkaz, by powstrzymywali cztery wiatry, dopóki nie otrzymają Jego wezwania. Przeczytaj cały rozdział. Okrzyk „Nie czyńcie szkody” zostaje wypowiedziany przez Odnowiciela i Odkupiciela.

Sąd i gniew miały być powstrzymane tylko na krótki czas, aż pewne dzieło zostanie dokonane. Poselstwo, ostatnie poselstwo ostrzeżenia i miłosierdzia, zostało opóźnione w spełnianiu swego zadania przez samolubną miłość do pieniędzy, samolubną miłość do wygody oraz niezdolność człowieka do wykonania dzieła, które musi być wykonane. Anioł, który ma rozświetlić ziemię Jego chwałą, oczekiwał na ludzkie narzędzia, przez które światło nieba mogłoby jaśnieć, aby w ten sposób współdziałać w przekazaniu, w jego świętej, uroczystej doniosłości, poselstwa, które ma rozstrzygnąć o losie świata. Manuscript Releases, tom 15, 222.

Trzeci anioł, który jest Chrystusem, jest także aniołem pieczętującym, który przybył 22 października 1844 roku, lecz z powodu nieposłuszeństwa ludu Bożego Jego dzieło zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy zostało opóźnione do 11 września 2001 roku. Wówczas islam trzeciego biada zburzył wielkie budynki Nowego Jorku i rozpoczął się proces pieczętowania. W tym momencie narody stały się „rozgniewane, lecz powstrzymywane”. Pierwszy głos z osiemnastego rozdziału Apokalipsy to głos, który nakazuje czterem aniołom wstrzymać się, podczas gdy lud Boży jest pieczętowany.

Jezus zawsze ilustruje koniec początkiem, a 26 lutego 1993 roku islam trzeciej biady zdetonował bombę samochodową w podziemnym garażu północnej wieży World Trade Center. Wybuch spowodował znaczne uszkodzenia budynku, zabił sześć osób i ranił ponad tysiąc innych. Chociaż atak nie doprowadził do zawalenia się wież, był znaczącym aktem terroryzmu na terytorium Stanów Zjednoczonych i zwiastował wydarzenia z 11 września 2001 roku.

Czas pieczętowania rozpoczął się 11 września 2001 roku, lecz poprzedziła go zapowiedź sprzed ośmiu lat. Islamski atak na Izrael 7 października 2023 roku jest zapowiedzią zakończenia czasu pieczętowania. Prorocze cechy trzeciego Biada zostały określone w oparciu o prorocze cechy pierwszych dwóch Biad. W początkowych wersetach dziewiątego rozdziału Apokalipsy zilustrowano pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy.

Zajmiemy się tym tematem w następnym artykule.

Jeśli mają nadejść takie sceny jak ta, tak straszliwe sądy nad winnym światem, gdzie będzie schronienie dla ludu Bożego? Jak będą chronieni, aż gniew przeminie? Jan widzi żywioły natury—trzęsienie ziemi, nawałnicę i zamęt polityczny—ukazane jako powstrzymywane przez czterech aniołów. Te wiatry są pod kontrolą, dopóki Bóg nie wyda rozkazu, by je puścić. W tym tkwi bezpieczeństwo Kościoła Bożego. Aniołowie Boży spełniają Jego rozkazy, powstrzymując wiatry ziemi, aby wiatry nie wiały na ziemię, ani na morze, ani na żadne drzewo, dopóki słudzy Boży nie zostaną opieczętowani na czołach. Potężny anioł jest widziany, jak wstępuje od wschodu (lub od wschodu słońca). Ten najsilniejszy z aniołów ma w ręku pieczęć Boga żywego, czyli Tego, który jedynie może dać życie, który może wypisać na czołach znak lub napis tych, którym będzie dana nieśmiertelność, życie wieczne. To głos tego najwyższego anioła miał władzę rozkazać czterem aniołom powstrzymywać cztery wiatry, aż do wykonania tego dzieła i aż wyda on wezwanie, by je uwolnić.

Ci, którzy zwyciężają świat, ciało i diabła, będą uprzywilejowani i otrzymają pieczęć Boga żywego. Ci, których ręce nie są czyste, których serca są nieczyste, nie będą mieli pieczęci Boga żywego. Ci, którzy planują grzech i wprowadzają go w czyn, zostaną pominięci. Jedynie ci, którzy w swojej postawie przed Bogiem przyjmują postawę tych, którzy pokutują i wyznają swoje grzechy w wielkim antytypicznym Dniu Pojednania, zostaną uznani i naznaczeni jako godni Bożej ochrony. Imiona tych, którzy wytrwale wyglądają, czekają i czuwają na pojawienie się swego Zbawiciela — gorliwiej i tęskniej niż ci, którzy czekają na poranek — zostaną zapisane w poczet zapieczętowanych. Ci, którzy, mając całe światło prawdy rozświetlające ich dusze, powinni mieć uczynki odpowiadające wyznawanej wierze, lecz są uwodzeni przez grzech, stawiają bożki w swych sercach, kalają swoje dusze przed Bogiem i skażają tych, którzy łączą się z nimi w grzechu, będą mieli swoje imiona wymazane z księgi życia i pozostaną w mroku o północy, nie mając oliwy w naczyniach wraz ze swymi lampami. „Dla was zaś, którzy boicie się Mego imienia, wzejdzie Słońce Sprawiedliwości, a uzdrowienie będzie na Jego skrzydłach.”

To opieczętowanie sług Bożych jest tym samym, które zostało ukazane Ezechielowi w widzeniu. Jan również był świadkiem tego niezwykle wstrząsającego objawienia. Widział morze i fale huczące, a serca ludzi omdlewające ze strachu. Widział, jak ziemia się porusza, a góry przenoszone są w środek morza (co dosłownie się dzieje), jego wody huczą i burzą się, a góry drżą od jego wezbrania. Pokazano mu plagi, zarazę, głód i śmierć wypełniające swoją straszliwą misję. Świadectwa dla duchownych, 445.